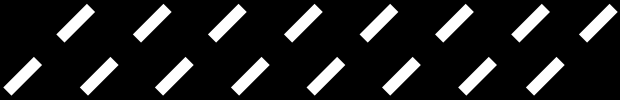

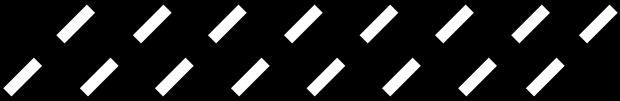
art

públic

universitat

pública

2022

*La contribució (o la influència) de
situar l'art públic en el seu context*

Alba Braza

9

Ubicacions

23

*Dotze reflexions públiques
per a un art públic*

David Pérez

29

Cachito Vallés

Intersection, 2022

38

Miquel Ponce

Seqüència, 2022

46

Eduardo Lamparero

*Experiment per a la desintegració
d'un sistema, 2022*

54

Laura Salguero

Una vegada extingides les flames, 2022

62

David Cantarero Tomás

*Tecnofòssils (sèrie), 2016-2020: Tecnofòssil I i
II (Gorrondatxe), 2016 / Tecnofòssil III i IV
(Marjal dels Moros), 2020*

70

María Tena
La teoria i el tot, 2022
78

María Esteve
L'empremta del paisatge, 2022
86

Cris Bartual
Temps, imatge i superfície, 2022
94

Monica Mura
DONES I HOMES a la Universitat de València, 2022
102

Escif + brilloysabor
Inflació, 2022
110

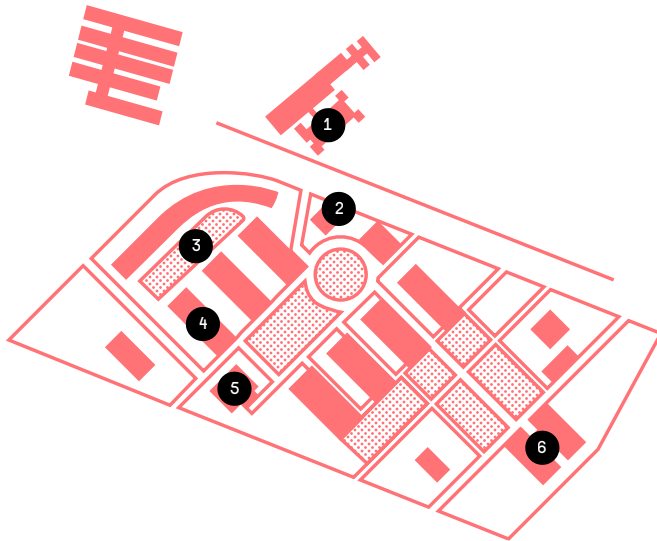
Lucía Blas
Revelar(se), 2022
118

Javier R. Pérez-Curiel
Un cos Gira, 2022
126

Castellano
136

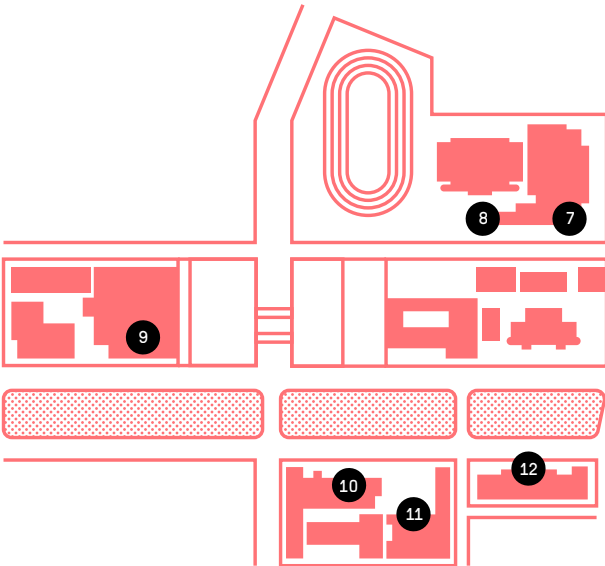
English
180

Campus de Burjassot

- 1 Cachito Vallés
Intersection, 2022
- 2 Miquel Ponce
Secuencia, 2022
- 3 Eduardo Lamparero (sue975)
Experimento para la desintegración de un sistema, 2022
- 4 Laura Salguero
Una vez extinguidas las llamas, 2022
- 5 David Cantarero Tomás
Tecnofósiles (sèrie), 2016-2020
- 6 María Tena Torres
La teoría y el todo, 2022

Campus de Blasco Ibáñez

- 7 María Esteve
La impronta del paisaje, 2022
- 8 Cris Bartual
Tiempo, imagen y superficie, 2022
- 9 Monica Mura
DONES I HOMES en la Universitat de València, 2022
- 10 Escif + brilloysabor
Inflación, 2022
- 11 Lucía Blas
Revelar(se), 2022
- 12 Javier R. Pérez-Curiel
Un cuerpo Gira, 2022

Dotze reflexions públiques per a un art públic

David Pérez*

El present text, encara que s'adeqüe a un format textual, no respon al que pròpiament podria entendre's com a tal, ja que actua tan sols com a inacabat preàmbul d'alguna cosa que es troba sense realitzar. S'ajusta, per això, més a un índex incomplet que a un cos discursiu tancat, ja que la seua funció respon a un sentit indicatiu.

Aquest sentit, vinculat assenyalar i a eixe gest corporal que s'associa al moviment del nostre dit índex, permet apuntar de manera successiva cap a diverses i, potser, contradictòries direccions. A través d'elles no s'intenta, malgrat les aparents asseveracions que efectuem, ni afirmar ni negar. El que es pretén és advertir, és a dir, cridar la nostra atenció, si més no de manera momentània, sobre una situació conceptual vinculada a l'art públic. Un requeriment que es formula apel·lant a dotze màximes —en veritat, dotze

mínimes— l'improbable cos axiomàtic de les quals sorgeix, tangencialment, seguint l'ordre de cadascuna de les propostes recollides en la present publicació.

No obstant això, mitjançant aquest fer discursiu no es desitja ni descriure ni il·lustrar ni conceptualitzar els projectes i intervencions duts a terme. Tampoc s'aspira a establir ni una taxonomia qualitativa ni una exposició jeràrquica d'idees, ja que allò buscat tan sols al·ludeix a l'esbós d'una articulació de posicions que poden ser llegides de manera no lineal. Un fet que és possible perquè el nostre objectiu no és demostratiu, sinó mostratiu. D'aquesta manera, els enunciats elaborats permeten traslladar a l'espai del pensament el propi recorregut espacial que apareix reproduït en el pla d'intervencions, un recorregut que, evidentment, pot alterar-se en el moment que es desitge.

-
1. L'art públic no té per què formular-se des d'allò que és bell, encara que una circumstància d'aquesta índole tampoc l'obliga a indagar en la lletjor.
 - 1.1. L'absentisme categorial que es detecta posa en relleu que aquest art no utilitza nocions estètiques que en altres moments van poder tindre rellevància i operativitat.

- 1.2. Això no comporta la clausura del discurs estètic, sinó un estímul per a la seua reconsideració.
- 1.3. El resultat obtingut i/o el procés activat mitjançant la proposta artística guarda amb el passat històric institucionalment definit com a tal una relació ambivalent, encara que no contradictòria: l'observa sense cenyir-s'hi i s'hi ceneix per a, simultàniament, vulnerar-lo.
2. L'art públic es reconeix alié al mitjà urbà, per això no tot art inscrit en aquest mitjà o en la seua xarxa viària està necessàriament escrivint un art d'allò que és públic.
 - 2.1. L'escriptura de l'art públic no és una altra que la de la interferència i la seua interferència, la d'un registre intersticial que, a vegades, pot generar incomodat.
 - 2.2. Allò públic no és allò compartit, sinó allò mancat de partició patrimonial, allò la propietat del qual és la improprietat.
3. L'art públic se sap temptatiu i processual.
 - 3.1. El seu estar, com qualsevol experiment, és efímer i peremptori i, en un cert sentit, precari.
 - 3.2. El que l'art planteja no és la perennitat ni la solidesa, sinó la caducitat i la fragilitat, per això es reconeix sent no sent.

- 3.3. La volatilitat constitueix el seu pes. I també la seua gravetat.
4. L'art públic busca fondre's amb el mitjà en el qual s'insereix, però si ho fa és per a confondre'l i confondre'ns.
 - 4.1. La confusió destrueix allò separat i ho unifica, però en fer-ho possibilita la distinció.
 - 4.2. Distingir suposa en aquest context diferenciar, és a dir, pensar no tant en per què allò que és «és el que és» o en per què «el que no és es troba sense ser», sinó en per què el que no és hauria de ser.
 - 4.3. Allò estètic, una vegada més, adopta una posició ètica.
5. L'art públic pot fer-nos veure que no veiem.
 - 5.1. També pot fer-nos veure la invisibilitat del que hauríem de veure.
 - 5.2. La seua mirada desoculta, però no per això suscita la visibilitat associada a allò transparent, una transparència que de manera reductiva violenta la realitat, i la circumscriu al domini d'allò visual.
 - 5.3. Allò vist és conceptual i, al seu torn, ideològic. Allò ideològic, tanmateix, no sempre és visible, encara que això no suposa que no siga perceptible, és a dir, que no es trobe in-corporat —concepte que assumim i que modela el cos—.
6. L'art públic no requereix una resposta immediata, ja que no sempre és reconegut ni recognoscible en les seues propostes.
 - 6.1. D'aquesta manera pot —si és pres com a tal— interpel·lar-nos en qualsevol altre moment i circumstància.
 - 6.2. La seua temporalitat s'ajusta a paràmetres diferents i la seua conjugació no respon a la ubiqua demanda de la immediatesa.
7. L'art públic no respecta el rol d'artista. Ni aquest rol ni el de la creació, ja que igual que succeeix amb l'energia —que no es crea—, tampoc la cosa artística assumeix eixe caràcter.
 - 7.1. L'interés d'aquest art radica en el seu estar. Amb la qual cosa el fet d'estar actua com a sinònim de transformar, cosa que també es constata amb l'energia.
 - 7.2. Estar sense artista i sense creació, almenys com a funció discursiva primordial, no suposa haver de centrar l'interés en l'obra, sinó en el seu succeir.
 - 7.3. En abandonar l'àmbit de l'autoritat atorgada per l'autoria, accedim a un altre espai: el vinculat a allò que ens passa i esdevé.
8. L'art públic fuig de l'espectacular des del moment en el qual l'espectacularitat

- del discurs actua com a espill del discurs de l'espectacle.
- 8.1. Davant aquest miratge, el que es reivindica és el sentit d'allò especulatiu com a reflexió sobre el discurs.
 - 8.2. Una imatge no val, ni molt menys, mil paraules. Mil paraules tampoc corresponen a una imatge.
 9. L'art públic pot recolzar sobre la participació, però s'inclina més sovint cap a la pràctica d'allò connivent i cap al saber de la confabulació.
 - 9.1. La seua materialitat radica en activar, una materialitat que busca implicar, ja que mentre la participació accentua prendre i ser part d'alguna cosa, la implicació comporta involucrar-se en un tot.
 - 9.2. El tot implicat no al·ludeix a allò privatni personal, sinó a la multiplicitat d'enllaços que ens componen.
 - 9.3. Els llaços que s'han establert així ens despullen i, en despullar-nos, ens nuen.
 10. L'art públic posseeix una realitat que lacera la irrealitat dels discursos sobre el món.
 - 10.1. La irrealitat d'aquests discursos planteja no tant la seua falsedat com la seua arbitrarietat.
 - 10.2. Hi ha qui defineixen l'arbitrarietat —i la seua consegüent imposició— com a consens social.
 11. L'art públic posseeix un valor que no s'ajusta al que el mercat valora, fet que posa en relleu com el preu menysprea allò públic.
 - 11.1. Menysprear en aquest cas suposa desestimar, és a dir, restar estima a allò que, precisament, suma; un sumar que, no obstant això, es mostra esquiú a qualsevol quantificació.
 - 11.2. Aquest fet permet posar en relleu que en la pràctica artística pública no tot s'hi val.
 12. L'art públic no envaeix l'espai, sinó que —en emplaçar-se i desplaçar-se en aquest— sembla estar ocupant-lo i interrogant-lo.
 - 12.1. La seua ocupació, no obstant això, esdevé àgora: més que ocupar un lloc, el que fa és «okupar-lo». I ho fa des del qüestionament.
 - 12.2. L'«okupar» resultant, per tant, ens convida a «oqupar» el seu sentit i que aquest ens «oqupe».
 - 12.3. Assumir una «oqupació» instiga a fer ús del què. D'un què interrogatiu que, travessant-nos, ens desplaça i reemplaça.

*Catedràtic de Claus del discurs artístic contemporani, Universitat Politècnica de València.

Doce reflexiones públicas para un arte público David Pérez*

El presente texto, aunque se adecúe a un formato textual, no responde a lo que propiamente podría entenderse como tal, ya que actúa tan solo como inacabado preámbulo de algo que se encuentra sin realizar. Se ajusta, por ello, más a un índice incompleto que a un cuerpo discursivo cerrado, puesto que su función responde a un sentido indicativo.

Dicho sentido, vinculado al señalar y a ese gesto corporal que se asocia al movimiento de nuestro dedo índice, permite apuntar de forma sucesiva hacia diversas y, acaso, contradictorias direcciones. A través de las mismas no se intenta, pese a las aparentes aseveraciones que efectuamos, ni afirmar ni negar. Lo pretendido es advertir, es decir, llamar nuestra atención, siquiera sea de manera momentánea, sobre una situación conceptual vinculada al arte público. Un requerimiento que se formula apelando a doce máximas —en verdad, doce mínimas— cuyo improbable cuerpo axiomático surge, tangencialmente, siguiendo el orden de cada una de las propuestas recogidas en la presente publicación.

Sin embargo, mediante este hacer discursivo no se desea ni describir ni ilustrar ni conceptualizar los proyectos e intervenciones llevados a cabo. Tampoco se aspira a establecer ni una taxonomía cualitativa ni una exposición jerárquica de ideas, ya que lo buscado tan solo alude al bosquejo de una articulación de posiciones que pueden ser leídas de modo no lineal. Un hecho que es posible debido a que nuestro objetivo no es demostrativo, sino mostrativo. De este modo, los enunciados elaborados permiten trasladar al espacio del pensamiento el propio recorrido espacial que aparece reproducido en el plano de intervenciones, un recorrido que, evidentemente, puede alterarse en el momento que se desee.

-
1. El arte público no tiene por qué formularse desde lo bello o hermoso, aunque una circunstancia de esta índole tampoco le obliga a indagar en la fealdad.
 - 1.1. El absentismo categorial que se detecta pone de relieve que este arte no utiliza nociones estéticas que en otros momentos pudieron tener relevancia y operatividad.
 - 1.2. Ello no conlleva la clausura del discurso estético, sino un estímulo para su reconsideración.

- 1.3. El resultado obtenido y/o el proceso activado mediante la propuesta artística guarda con el pasado histórico institucionalmente definido como tal una relación ambivalente, aunque no contradictoria: lo observa sin ceñirse al mismo y se ciñe a él para, simultáneamente, vulnerarlo.
2. El arte público se reconoce ajeno al medio urbano, de ahí que no todo arte inscrito en dicho medio o en su red viaria esté necesariamente escribiendo un arte de lo público.
 - 2.1. La escritura del arte público no es otra que la de la interferencia y su interferencia, la de un registro intersticial que, en ocasiones, puede generar incomodidad.
 - 2.2. Lo público no es lo compartido, sino lo carente de partición patrimonial, aquello cuya propiedad es la impropiidad.
3. El arte público se sabe tentativo y procesual.
 - 3.1. Su estar, como cualquier experimento, es efímero y perentorio y, en cierto sentido, precario.
 - 3.2. Lo que el mismo plantea no es la perennidad ni la solidez, sino la caducidad y la fragilidad, de ahí que se reconozca siendo no siendo.
 - 3.3. La volatilidad constituye su peso. Y también su gravedad.
4. El arte público busca fundirse con el medio en el que se inserta, pero si lo hace es para confundirlo y confundirnos.
 - 4.1. La confusión destruye lo separado y lo unifica, pero al hacerlo posibilita la distinción.
 - 4.2. Distinguir supone en este contexto diferenciar, es decir, pensar no tanto en por qué aquello que es «es lo que es» o en por qué «lo que no es se halla sin ser», sino en por qué lo que no es debería ser.
 - 4.3. Lo estético, una vez más, adopta una posición ética.
5. El arte público puede hacernos ver que no vemos.
 - 5.1. También puede hacernos ver la invisibilidad de lo que tendríamos que ver.
 - 5.2. Su mirada desoculta, pero no por ello suscita la visibilidad asociada a lo transparente, una transparencia que de forma reductiva violenta la realidad, circunscribiéndola al dominio de lo visual.
 - 5.3. Lo visto es conceptual y, a su vez, ideológico. Lo ideológico, sin embargo, no siempre es visible, aunque ello no supone que no sea perceptible, es decir, que no se halle in-corporado — concepto que asumimos y que modela el cuerpo—.

6. El arte público no requiere una respuesta inmediata, puesto que no siempre es reconocido ni reconocible en sus propuestas.
 - 6.1. De este modo puede —si es tomado como tal— interpelarnos en cualquier otro momento y circunstancia.
 - 6.2. Su temporalidad se ajusta a parámetros diferentes y su conjugación no responde a la ubicua demanda de la inmediatez.

7. El arte público no respeta el rol de artista. Ni este rol ni el de la creación, ya que al igual que sucede con la energía —que no se crea—, tampoco lo artístico asume ese carácter.
 - 7.1. El interés de este arte radica en su estar. Con lo cual el hecho de estar actúa como sinónimo de transformar, algo que también se constata con la energía.
 - 7.2. Estar sin artista y sin creación, al menos como función discursiva primordial, no supone tener que centrar el interés en la obra, sino en su suceder.
 - 7.3. Al abandonar el ámbito de la autoridad otorgada por la autoría, accedemos a otro espacio: el vinculado a aquello que nos pasa y acaece.

8. El arte público huye de lo espectacular desde el momento en el que la espectacularidad del discurso actúa como espejo del discurso del espectáculo.
 - 8.1. Ante este espejismo, lo reivindicado es el sentido de lo especulativo en tanto que reflexión sobre el discurso.
 - 8.2. Una imagen no vale, ni mucho menos, mil palabras. Mil palabras tampoco corresponden a una imagen.

9. El arte público puede apoyarse en la participación, pero se inclina más a menudo hacia la práctica de lo connivente y hacia el saber de la confabulación.
 - 9.1. Su materialidad radica en el activar, una materialidad que busca implicar, ya que mientras la participación acentúa tomar y ser parte de algo, la implicación conlleva involucrarse en un todo.
 - 9.2. El todo implicado no alude a lo privativo ni a lo personal, sino a la multiplicidad de enlaces que nos componen.
 - 9.3. Los lazos así establecidos nos desnudan y, al desnudarnos, nos anudan.

10. El arte público posee una realidad que lacera la irrealidad de los discursos sobre el mundo.
 - 10.1. La irrealidad de estos discursos plantea no tanto la falsedad de los mismos como su arbitrariedad.
 - 10.2. Hay quienes definen la arbitrariedad

—y su consiguiente imposición— como consenso social.

11. El arte público detenta un valor que no se ajusta a lo que el mercado valora, hecho que pone de relieve cómo el precio desprecia lo público.
 - 11.1. Despreciar en este caso supone desestimar, es decir, restar estima a aquello que, precisamente, suma; un sumar que, sin embargo, se muestra esquivo a cualquier cuantificación.
 - 11.2. Este hecho permite poner de relieve que en la práctica artística pública no todo vale.
12. El arte público no invade el espacio, sino que —al emplazarse y desplazarse en el mismo— parece estar ocupándolo e interrogándolo.
 - 12.1. Su ocupación, no obstante, deviene ágora: más que ocupar un lugar, lo que hace es «okuparlo». Y lo hace desde el cuestionamiento.
 - 12.2. El «okupar» resultante, por tanto, nos invita a «oqupar» su sentido y a que éste nos «oqupe».
 - 12.3. Asumir una «oqupación» instiga a hacer uso del qué. De un qué interrogativo que, atravesándonos, nos desplaza y reemplaza.

***Catedrático de Claves del discurso artístico contemporáneo, Universitat Politècnica de València.**

Twelve public reflections for public art
David Pérez
(Professor of Keys to Contemporary Artistic
Discourse, Polytechnic University of Valencia)

Although adapted to a textual format, this text does not respond to what could properly be understood as such, since it only operates as an unfinished preamble to something that is yet to be done. Therefore, it could be defined more as an incomplete table of contents than as a closed discursive body, for its function responds to an indicative meaning.

Intended to point to things in the gesture associated to our index finger, that meaning allows us to successively point to diverse perhaps contradictory directions. With such directions, despite the apparent assertions made, we seek neither to affirm nor to deny. The intention is to warn, to draw our attention—even momentarily—to a conceptual situation linked to public art. A requirement put forward by calling on twelve maxims—twelve ‘minimums’, actually—whose unlikely axiomatic body tangentially arises following the order of each individual proposal in this paper.

But this discursive act is not intended to describe, illustrate, or conceptualize the projects and interventions carried out. It is not devised either to lay down a qualitative taxonomy or a hierarchical display of ideas. Rather, what is sought only refers to an outline of an articulation

of positions that can be read in a non-linear manner. This is possible because our goal is not demonstrative but 'monstrative'. In this way, the statements made allow us to transfer —to the realm of thought— the actual spatial journey reproduced at the level of intervention, a journey that can obviously be altered at any time.

-
1. Public art does not need to be formulated from beauty, though a circumstance of such nature would not force it to inquire into ugliness either.
 - 1.1. The absenteeism of categories detected highlights the fact that this art does not use aesthetic notions that may have been relevant and operational at some point.
 - 1.2. This does not entail the ending of the aesthetic discourse but a boost to reconsider it.
 - 1.3. The result obtained and/or the process triggered by the artistic proposal has an ambivalent —though not contradictory— relationship with an institutionally defined historical past: it observes it without clinging to it and clings to it to simultaneously violate it.
 2. Public art recognises itself as being alien to the urban environment; hence, not all the art in that medium or in its network is

- necessarily building an art of the public.
- 2.1. Writing public art is synonymous with interfering; and this interfering —like an interstitial register— can sometimes give rise to uneasiness.
- 2.2. 'Public' is not what is shared, but what lacks patrimonial partition, something whose property is impropriety.
3. Public art knows itself to be tentative and procedural.
 - 3.1. Like any experiment, its being is ephemeral and peremptory and, to some extent, precarious.
 - 3.2. What public art suggests is not permanence or solidity, but expiration and fragility, and so it recognises itself as being when not being.
 - 3.3. Volatility constitutes its weight and its severity at once.
4. Public art seeks to merge into the medium in which it is inserted, to confuse it and confuse us.
 - 4.1. Confusion destroys what is detached, unifying it, but in doing so it makes distinction possible.
 - 4.2. Within this context, distinction means differentiating, that is, thinking not so much about why what is «is what it is» or why «what is not has no being», but why what is not should actually be.

- 4.3. Once again, the aesthetic dimension takes on an ethical stance.
- 5. Public art can make us see that we cannot see.
 - 5.1. It can also make us see the invisibility of what we should see.
 - 5.2. Its unconcealed gaze... But this does not give rise to the visibility associated with a transparency that—in a reductive way— breaks into reality, circumscribing it to the visual domain.
 - 5.3. What is seen is conceptual and, in turn, ideological. However, ideology is not always visible, though this does not mean that it is not perceptible, that is not incorporated—a concept that we take in and that shapes the body—.
- 6. Public art does not require an immediate response, since it is not always recognised or recognisable in its proposals.
 - 6.1. In this way—if taken as such— it can question us at any other time and in any other circumstance.
 - 6.2. Its temporality adjusts to different parameters and its conjugation does not respond to the ubiquitous demand for immediacy.
- 7. Public art respects neither the artist role nor the role of creation. As is the case

- with energy—which is not created—, art does not take on that nature either.
- 7.1. The interest of this art lies in its being. The fact of being operates as a synonym for transformation, which also applies to energy.
- 7.2. At least as a primordial discursive function, having neither an artist nor creation does not mean having to focus on the artwork but on its occurrence.
- 7.3. By leaving the scope of authority as granted by authorship, we gain access to yet another space, one linked to what happens to us.
- 8. Public art flees from the spectacular from the moment the spectacularity of the discourse works as a mirror of the discourse of the spectacle.
 - 8.1. Faced with this mirage, what is claimed is the meaning of the speculative as a reflection about the discourse.
 - 8.2. A picture is not worth a thousand words. Not at all. And a thousand words are not worth a picture.
- 9. Public art can lean on participation but, to a greater extent, it often leans on the practice of collusion and the knowledge of collusion.
 - 9.1. Its materiality lies in activating. This materiality seeks to involve: while

- participation emphasises taking a part and being part of something, one gets involved with the whole.
- 9.2. The involved whole does not refer to the private or personal dimension, but to the multiplicity of links we are comprised of.
 - 9.3. The ties so established undress us and, in doing so, they tie us together.
10. Public art has a reality that lacerates the unreality of discourses about the world.
- 10.1. The unreality of such discourses raises not so much their falsity as their arbitrariness.
 - 10.2. Some define arbitrariness —and its subsequent imposition— as social consensus.
11. Public art holds a value that does not conform to what the market does value, which highlights the fact that prices despise what is public.
- 11.1. In this case, despising means dismissing, that is, subtracting esteem from what, precisely, adds up; an addition, though, that is elusive to quantification.
 - 11.2. This fact makes it possible to underline that not everything goes in the public art practice.
12. Public art does not invade space. Rather, by being and moving in it, it seems to occupy it and interrogate it.

- 12.1. Yet, this occupation becomes an agora: rather than occupying a place, it 'squats' in it. And it does so by questioning things.
- 12.2. And this squatting invites us to squat in its meaning, its meaning in turn squatting in us.
- 12.3. As squatters, we are incited to ask questions about 'what'. Cutting us to the bone, such questions move us and replace us.

*XXV Mostra art públic /
universitat pública*

Campus de Burjassot |
Campus de Blasco Ibáñez
(Universitat de València)
2022

Rectora:
M. Vicenta Mestre

Delegat d'Estudiants:
Manuel González

Exposició

Campus de Burjassot: del 3
al 28 d'octubre de 2022

Campus de Blasco Ibáñez:
del 21 d'octubre al 18 de
novembre de 2022

Organitza:

Servei d'Informació i
Dinamització (Sedi).
Delegació d'Estudiants.
Universitat de València

Col·labora:

Vicerektorat de Cultura
i Societat, Universitat
de València

Comissària:

Alba Braza

Selecció de projectes:

- Lydia Frasset, doctora
en Història de l'Art
- David Pérez, professor
de Belles Arts de la
Universitat Politècnica
de València
- Esther Alba, vicerectora
de Cultura i Societat de
la Universitat de València
- Alba Braza, comissària de
la *Mostra art públic /
universitat pública*

Assistència tècnica al muntatge:

Josearte soluciones
integrales en espacios
artísticos, Serveo
Servicios SA, personal de
manteniment i jardineria
dels campus de Burjassot i
de Blasco Ibáñez

Gestió tècnica i administrativa:

Eva Llorenç, Ferranda
Martí, Pedro J. Sánchez i
Lola Rubio

Comunicació:

Mireia Capsir

Catàleg

Edició:

Universitat de València,
Servei d'Informació i
Dinamització (Sedi)

Coordinació:

Alba Braza i Eva Llorenç

Disseny i maquetació:

Dídac Ballester

Traducció i assessorament

lingüístic:

Words Factory

Fotografia:

Miguel Lorenzo

Impressió:

La Imprenta C6

© dels textos i de les
imatges: els autors

© d'aquesta edició:

Universitat de València,
2022

ISBN: 978-84-9133-586-3

DL: V-1673-2023

Agraïments

José María Azcárraga,
Natalia Conejero Ortega,
Anna Garcia Forner,
Javier Lluch Tarazona,
Juan Luís Monterde,
Amparo José Mora Castro,
León Navarro Burriel i M.
Ángeles Raduan Ripoll,
Biblioteca de Ciències
Eduard Boscà, Facultat de
Ciències de Biològiques
i Facultat de Farmàcia,
Museu d'Història
Natural, Facultat de
Infermeria i Podologia,
Facultat de Filologia,
Traducció i Comunicació,
Facultat de Filosofia i
Ciències de l'Educació,
Facultat de Ciències
de l'Activitat Física
i l'Esport, Facultat de
Fisioteràpia, Facultat
de Geografia i Història,
Facultat de Medicina
i Odontologia, Unitat
d'Igualtat de la UV,
personal de jardineria
dels campus de Burjassot
i de Blasco Ibáñez,
personal de seguretat
dels campus de Burjassot
i de Blasco Ibáñez,
Servei de Prevenció i
Medi Ambient, Servei
Tècnic i de Manteniment,
Unitats de Gestió dels
campus de Blasco Ibáñez
i de Burjassot.

UNIVERSITAT
DE VALÈNCIA

Delegació d'Estudients
Vicerectorat de Cultura i Societat

sedi

Servei d'Informació
i Dinamització

art públic
universitat pública

